

Arrest

nr. 112 806 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tadzjiek afkomstig uit de stad Puli Khumri, district Puli Khumri in de provincie Baghlan. U beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U werkte als automecanicien en u had uw eigen garage. Ongeveer achttien maanden of twee jaar voor uw vertrek begon u te werken voor het politiecommissariaat van Puli Khumri. U herstelde en onderhield hun wagens. Dicht bij uw handelszaak was er een opleidingsinstituut en de studenten die voorbij uw zaak passeerden gooiden vaak papieren op de grond. U veegde deze bijeen en gooide ze weg. Op een dag lag er een brief onder de poort van uw winkel. Omdat u zelf niet kan lezen bracht u ze naar uw vriend Masood die ze voorlas. Het bleek een brief van de Taliban te zijn. Er stond in dat u iets onder een politiewagen moest bevestigen ofwel een Taliban lid in het politiecommissariaat moest binnenlaten zodat deze iets kon doen. Toen besepte u dat u al drie of vier gelijkaardige brieven onder uw poort had

gezien. Omdat u destijds niet wist dat deze van de Taliban afkomstig waren had u ze weggegooid. U had wel één brief bewaard maar had nooit iemand gevonden die ze voor u kon voorlezen. U nam de brief mee toen u uit Afghanistan vertrok maar verloor deze, samen met andere documenten, toen u onderweg was naar België. Een maand of twintig dagen voordat Masood u de brief voorlas waren er twee Taliban leden naar uw handelszaak gekomen. Ze vroegen wat er met hun werk was gebeurd en zeiden dat zij brieven gestuurd hadden. Daarna zag u nog eens Taliban leden in de buurt van uw winkel. Ze kwamen echter niet binnen. Nadat Masood de brief had voorgelezen gaf hij ze niet terug. Hij bracht ze naar zijn vader die bij de politie werkte. De volgende dag werd u opgepakt en meegenomen naar het politiebureau. De politie vroeg u onder andere hoe lang u al voor de Taliban werkte. Na vier dagen werd u vrijgelaten maar de politie startte wel een onderzoek naar u. Na uw vrijlating bleven ze hun wagens naar uw zaak brengen voor kleine herstellingen. Volgens u deden ze dit om u te testen. Acht of tien dagen nadat u de brief had ontvangen ontplofte er een politiewagen die u enkele dagen daarvoor had hersteld. De autoriteiten kwamen u niet zoeken. Volgens u wilden ze u wel arresteren maar beschikten ze nog niet over voldoende bewijzen. Omdat u bang was besliste u om Afghanistan te verlaten. U bleef er nog ongeveer twee maanden en in die periode herstelde u nog steeds wagens voor de politie. Na een reis van vier tot zes maanden kwam u aan in België. Op 4 april 2012 diende u een asielaanvraag in. Zeven of acht maanden na uw vertrek werd uw broer Wahid meegenomen door de Taliban en gedurende enkele maanden vastgehouden. Ze sneden zijn hand af. U beschikt over uw taskara, een brief van de politie afgeleverd op 15/1/1391 (Afghaanse kalender, komt overeen met 3 april 2012 onze kalender), twee foto's van uw broer Wahid waarop te zien is dat zijn linkerhand verminkt is, en Belgische medische attesten waaruit blijkt dat u problemen heeft met uw oren.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn. Zo maakte u op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding van de ontploffing van een politiewagen die enkele dagen daarvoor door u zou hersteld zijn. Nochtans betreft dit duidelijk een belangrijk feit dat mede geleid heeft tot uw beslissing om Afghanistan te verlaten. U haalde immers aan dat u na de explosie in de gaten werd gehouden door de autoriteiten en u stelde dat de mogelijkheid bestond dat u zou worden opgesloten (CGVS, p. 11, 15 en 20). Geconfronteerd met deze anomalie antwoordde u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel melding had gemaakt van de explosie en dat uw verklaringen u niet werden voorgelezen. U voegde toe dat u door de problemen met uw gehoor de vragen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet had begrepen (CGVS, p. 19 en 21). Bovenstaande kan echter niet als uitleg worden weerhouden aangezien uit het administratieve dossier blijkt dat uw verklaringen u er wel degelijk werden voorgelezen in het Dari en dat u deze tekende voor akkoord (DVZ vragenlijst, p. 4). Verder maakte u op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts melding van één dreigbrief van de Taliban (DVZ Vragenlijst, p. 3, vraag 5). Ook op het Commissariaat-generaal vermeldde u aanvankelijk slechts één dreigbrief (CGVS, p. 13 en 14). Daarna verklaarde u echter dat u in het totaal drie of vier brieven van de Taliban had ontvangen maar dat u deze meteen had weggegooid omdat u meende dat het ging om papieren die op de grond gegooid waren door studenten van een opleidingsinstituut in de buurt van uw handelszaak. Achteraf zou u beseft hebben dat drie of vier van die papieren eigenlijk dreigbrieven waren van de Taliban, hetgeen geen steek houdt (CGVS, p.15 en 16). Aanvankelijk verklaarde u op het Commissariaat-generaal tevens dat u de dreigbrief van de Taliban onderweg naar België bent verloren. De smokkelaar zou immers uw tas met documenten in het water hebben gegooid (CGVS, p. 10). Daarna beweerde u dat één dreigbrief van de Taliban door de vader van uw vriend aan de politie werd overhandigd, en dat u de andere door u vermelde brieven meteen weggegooid had omdat u niet besepte dat het dreigbrieven van de Taliban betrof. Toen u er op gewezen werd dat u op basis van uw bovenvermelde verklaringen geen dreigbrief van de Taliban in uw bezit kon hebben gehad op het moment van uw vertrek wijzigde u uw versie van de feiten. U stelde dat u nog een bijkomende dreigbrief had bijgehouden maar dat u niemand had gevonden die ze voor u kon voorlezen. Omdat u achteraf besepte dat het een dreigbrief van de Taliban moest zijn nam u deze mee toen u Afghanistan verliet (CGVS, p. 17 en 18). Deze uitleg is echter helemaal niet aannemelijk. In dit verband is het tevens bevreemdend dat u niet wist te vertellen of u na de explosie nog brieven heeft ontvangen van de Taliban (CGVS, p. 20). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het helemaal niet logisch is dat de politie u nog steeds hun voertuigen zou laten herstellen terwijl ze u verdachten van samenwerking met de Taliban (CGVS, p. 20). Tot slot dient opgemerkt te worden dat de inhoud van de door u neergelegde brief van de politie geenszins overeenstemt met uw verklaringen. U beweerde immers dat het een arrestatiebevel betreft. Volgens u staat erin geschreven dat u in alle provincies van Afghanistan kunt gearresteerd worden (CGVS, p. 13). In werkelijkheid echter betreft het helemaal geen arrestatiebevel. In de brief wordt immers vermeld dat u als contractueel werkte voor de politie en

dat u voortreffelijk werk leverde. Van het feit dat u verdacht, gezocht of gearresteerd zou worden wordt in de brief geen enkele melding gemaakt. Gezien uw totale onwetendheid over de inhoud van deze brief, kan ze evenmin aanvaard worden als een bewijs van het feit dat u effectief werkzaam was in opdracht van de politie. U brengt evenmin enig ander begin van bewijs aan van uw werkzaamheden voor de politie. Overigens dient vastgesteld te worden dat in de brief staat dat u als contractuele medewerker voor de politie werkte (zie vertaling in het administratief dossier), terwijl u expliciet verklaart dat u geen contract met de politie had (CGVS, p. 14). Gelet op bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas en uw werkzaamheden voor de politie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse asielzoekers door het CGVS ook een beschermingsstatus toegekend worden in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet, omwille van de algemene veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, meer bepaald in het district Puli Khumri te worden beoordeeld.

Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse van 21 maart 2013) blijkt dat het aantal incidenten in het district Puli Khumri significant afnam en kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Puli Khumri van de provincie Baghlan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Puli Khumri actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Puli Khumri aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitsgegevens en nationaliteit worden immers niet betwist. Hetzelfde geldt voor de door u aangehaalde problemen met uw oren, die u staaft aan de hand van medische attesten. Uit de foto's van uw broer Wahid kan niet afgeleid worden wanneer en in welke omstandigheden hij een deel van zijn hand verloor. De brief van de politie werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet). Verder werpt zij de schending op van artikel 1.2 van de Conventie van Genève.

2.2. De Raad wijst erop dat artikel 1.2 van de Conventie van Genève geen directe werking heeft, maar werd omgezet in Belgisch recht. Het eerste middel wordt dan ook besproken naar aanleiding van de opgeworpen schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Voorts wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij op heden geconfronteerd wordt met de bedreiging van de taliban die haar met man en macht willen vermoorden en van haar autoriteiten die haar willen arresteren. De verzoekende partij stelt dat zij niet kan rekenen op de bescherming van de nationale of lokale autoriteiten. Bovendien stelt zij dat zij geen intern vluchtalternatief meer heeft. De verzoekende partij kan enkel besluiten dat zij aannemelijk maakt dat zij een doelwit is van de taliban en dat zij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet.

2.5. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich evenwel niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in wezen beperkt tot het op zeer beknopte wijze herhalen van haar verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij haar verklaringen herhaalt kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

2.6. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.7. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de materiële motiveringsplicht.

2.8. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.9. De verzoekende partij stelt dat het Commissariaat-generaal zich beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen. Zij betoogt dat zij bij aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal melding gemaakt heeft van het feit dat zij gehoorproblemen heeft, dat zij een medisch attest heeft neergelegd, en dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed verliep vanwege deze stoornis. Door deze problemen heeft zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles gehoord en daardoor werden essentiële elementen niet genoteerd. Meer nog, gezien haar gehoorproblemen werd haar verklaring niet aan haar voorgelezen. De verzoekende partij wijst er voorts op dat het algemeen gekend is dat asielzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans niet krijgen om grondig informatie over alle aspecten van hun asielmotieven weer te geven. Ten tijde van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd de verzoekende partij gevraagd om haar verhaal kort te houden en werd haar verteld dat zij bij het Commissariaat-generaal de gelegenheid zou krijgen haar asielmotieven in detail uiteen te zetten. Bovendien kan men de verzoekende partij, gezien voornoemde gehoorproblemen, in het kader van het aantal dreigbrieven, niet verwijten dat er communicatieproblemen waren tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal. De verzoekende partij stelt verder dat de politiediensten haar er aanvankelijk van verdachten met de taliban samen te werken. Aangezien zij geen bewijs hadden, spreekt het voor zich dat de samenwerking kon worden verdergezet. Daarom gaf de politie aan de verzoekende partij de mogelijkheid hun voertuigen te herstellen. Wat tenslotte de inhoud van de neergelegde brief van de politie betreft, verwijst de verzoekende partij naar het feit dat zij meedeelde dat zij niet kan lezen. Het spreekt dan ook vanzelf dat zij de inhoud van de brief niet kende. Uit haar verklaring blijkt ontegensprekelijk dat de verzoekende partij effectief voor de politiedienst werkzaam was in opdracht van deze laatste. De bestreden beslissing slaagt er niet in aannemelijk te maken dat het relaas van de verzoekende partij ongelooftwaardig is.

2.10. Uit de vragenlijst blijkt dat verzoekende partij gevraagd werd een overzicht te geven van de belangrijkste feiten van haar asielrelaas (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 14, p. 3, vraag 3.5). De vaststelling dat verzoekende partij nalaat om de ontplofing van de politiewagen te vermelden alsook dat zij slechts één dreigbrief vermeldt, kan bezwaarlijk aan gehoorproblemen te wijten zijn nu verzoekende partij – door op die specifieke vraag te antwoorden en daardoor bewijst wel bij machte geweest te zijn haar relaas te vertellen – duidelijk te kennen heeft gegeven de vraag begrepen te hebben. Om die reden kan evenmin het niet vermelden van meerdere dreigbrieven te verantwoorden

zijn door gehoorproblemen. De Raad stelt immers voorts vast dat het volgende vermeldt staat in de vragenlijst: *"Heeft u nog iets toe te voegen? Neen"*, en *"Het verslag werd voorgelezen in het Dari"*. Bovendien werd deze vragenlijst ondertekend door de verzoekende partij. Daarnaast vermeldt de 'verklaring' van de verzoekende partij van 5 april 2012 bij de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende: *"Ik aanvaard het gehoorverslag"*. Ook deze verklaring werd door de verzoekende partij ondertekend (administratief dossier, stukken 14). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal maakt verzoekende partij wel melding van gehoorproblemen en houdt zij eerst voor niet alles begrepen te hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch wanneer haar nogmaals de vraag gesteld wordt: *"Uw probleem is daar uitgebreid genoteerd dus u hebt dat blijkbaar kunnen vertellen?"* antwoordt verzoekende partij bevestigend (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 2). Het is met andere woorden pas bij het gehoor op het Commissariaat-generaal dat de verzoekende partij opmerkingen uitlegt aangaande het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij zij op het einde van het interview op het Commissariaat-generaal dan weer stelt dat het verslag op de Dienst Vreemdelingenzaken haar niet werd voorgelezen ook al zei ze aan de tolk dat ze de meeste vragen niet begreep (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 21). Aangezien de verzoekende partij deze opmerkingen niet uitlegt bij de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl haar wel degelijk uitdrukkelijk de kans werd gegeven dit te doen en zij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal alsnog initieel bevestigend antwoordt op de vraag of zij alles heeft kunnen vertellen op de Dienst Vreemdelingenzaken, zijn haar bovenstaande verklaringen met betrekking tot haar gehoorproblemen en de communicatieproblemen geen afdoende uitleg voor de verschillende anomalieën en tegenstrijdigheden in haar asielrelaas.

2.11. Waar verzoekende partij nog stelt dat zij haar verhaal kort moest houden, wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken korter is dan dat voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij essentiële elementen zoals de ontplofing van de politiewagen in het vervolgingsrelaas zou vermelden.

2.12. Waar verzoekende partij nog stelt dat de politie geen bewijs tegen haar had en daarom de samenwerking verder zette, kan zij niet overtuigen om het motief *"Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het helemaal niet logisch is dat de politie u nog steeds hun voertuigen zou laten herstellen terwijl ze u verdachten van samenwerking met de Taliban (CGVS, p. 20)."* in een ander daglicht te plaatsen. Immers blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij door de politie verdacht werd van samenwerking met de taliban zodat het geenszins aannemelijk is dat de politie het risico zou lopen nog wagens te laten herstellen door verzoekende partij waarbij deze de wagens zou kunnen saboteren in opdracht van de taliban. Het argument dat de politie geen bewijs had tegen haar, doet niets af aan het feit dat ze haar wel verdachten en dus niet vertrouwden, zodat het ongeloofwaardig is dat zij verzoekende partij nog herstellingen zou laten uitvoeren.

2.13. Voor zover verzoeker naar aanleiding van zijn vervolging documenten ontving en voorlegt aan de asielinstanties ter adstruatie van zijn asielmotieven, is het redelijk te verwachten dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan. Verzoeker is immers verantwoordelijk voor de neergelegde documenten en dient zich te vergewissen van de deugdelijkheid ervan. Het argument van verzoeker niet te kunnen lezen en bijgevolg de inhoud van de neergelegde brief van de politie niet te kennen houdt geenszins in dat van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij toelichting kan verstrekken over het door hem neergelegde document. De vaststelling dat verzoekers verklaringen in het geheel niet corresponderen met het door hem neergelegde document, doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.14. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.15. In wat als een derde middel kan aangemerkt worden werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.16. De verzoekende partij stelt dat het Commissariaat-generaal er in de bestreden beslissing niet in slaagt haar vervolging door de taliban in twijfel te trekken. De verzoekende partij stelt dat haar afkomst uit Baghlan niet in vraag wordt gesteld. Gezien de algemene toestand in haar regio van afkomst, komt zij in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal heeft nagelaten een onderzoek te doen naar de eventuele schending van voormelde bepaling. In het licht van het voorgaande beweert de verzoekende partij dat niet in twijfel kan worden getrokken dat zij in Afghanistan het reële risico loopt om steeds onmenselijk en vernederend behandeld te worden door de taliban, meer nog, dat er in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer is. Het commissariaat-generaal heeft nagelaten een onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming. Bovendien is het Commissariaat-generaal in gebreke gebleven betreffende de motivering van het niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.17. De Raad wijst er evenwel op dat uit de bespreking hoger is gebleken dat de verzoekende partij haar asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door haar aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er zijn evenmin elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De bestreden beslissing bevat immers, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, een zeer concreet en uitgebreid motief aangaande de subsidiaire bescherming, waarin het Commissariaat-generaal als volgt concludeert: *“Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “ Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse van 21 maart 2013) blijkt dat het aantal incidenten in het district Puli Khumri significant afnam en kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Puli Khumri van de provincie Baghlan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.”*

Het Commissariaat-generaal baseert haar conclusie op uitgebreide, gezaghebbende en objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt. De verzoekende partij slaagt er met haar loutere beweringen niet in deze informatie te weerleggen, en maakt zodoende niet aannemelijk dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.18. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.19. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER